

- (a) fullgilding aðildarríkis á hinni nýju samþykkt ipso jure hafa í för með sér tafarlausa uppsögn þessarar samþykktar, hvað sem ákvæðum 30. greinar hér að framan liður, ef hin nýja samþykkt öðlast gildi og þá frá þeim tíma er það gerist;
 - (b) aðildarríkjum ekki heimilt að fullgilda þessa samþykkt, eftir að hin nýja samþykkt gekk í gildi.
2. Þessi samþykkt skal, hvað sem öðru liður, halda gildi sinu eins og hún er að formi og efni hvað snertir þau aðildarríki, sem hafa fullgilt hana en ekki hina nýju samþykkt.

35. gr.

Hinn enski og franski texti þessarar samþykktar eru jafngildir.

Fylgiskjal II.

Samþykkt 130 um læknishjálp og sjúkrabætur.

Allsherjarþing Alþjóðavinnuálagstofnunarinnar saman komið til 53. þingsetu sinnar í Genf hinn 4. júní 1969, eftir kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnuálagstofnunar, hefur ákveðið að samþykkja tilteknar ábendingar um breytingar á samþykkt frá 1927 um sjúkratryggingar iðnaðarfólks og Samþykkt frá 1927 um sjúkratryggingar landbúnaðarfólks, sem er fimmta mál á dagskrá þingsins, og þar sem það hefur ákveðið, að þessar ábendingar skuli gerðar í formi samþykktar, gerir þingið í dag, 25. júní 1969, eftirfarandi samþykkt, sem nefnist Samþykkt um læknishjálp og sjúkrabætur, 1969:

I. KAFLI

ALMENN ÁKVÆÐI

1. gr.

Í samþykkt þessari:

- (a) tekur orðið „löggjöf“ til reglna um almannatryggingar, auk laga og reglugerða;
- (b) merkir orðið „tiltekið“, það sem ákveðið er í lögum eða með heimild í lögum;
- (c) tekur orðið „atvinnufyrirtæki“ til fyrirtækja í eftirtöldum starfsgreinum: námarækstur og grjótnám, verksmiðjurekstur, byggingastarfsemi, þjónustustarfsemi, sem sér fyrir rafmagni, gasi og vatni, svo og flutningur og geymsla á vörum og samgöngur;
- (d) merkir orðið „heimili“ venjulegan dvalarstað í landi aðildarríkis, og orðið „íbúi“ þann mann, sem að staðaldri dvelur í landi aðildarríkis;
- (e) merkja orðin „á framfæri“ það ástand, að maður er öðrum háður um framfærslu, og ætla má að það ástand sé fyrir hendi í ákveðnum tilvikum;
- (f) merkir orðið „eiginkona“ þá eiginkonu, sem framfærð er af manni sínum;
- (g) merkir orðið „barn“:
 - (i) barn, sem er innan þess aldurs er skólaskyldu lýkur, eða innan 15 ára aldurs, hvort markið sem hærra er, þó þannig, að aðildarríki, sem gefið hefur yfirlýsingu samkvæmt 2. gr., getur, meðan sú yfirlýsing er í gildi, beitt þeirri skýringu, að samþykktin taki til barns, sem ekki hefur náð þeim aldri, er skólaskyldu lýkur eða 15 ára aldri, og
 - (ii) eftir nánari reglum barn innan tiltekins aldurs, sem er hærri en tiltekið er í lið (i), í þessum staflið, og er iðnnemi eða við annað nám, eða er haldið langvinnnum sjúkdómi eða veikleika, sem gerir það ófært um að stunda arðbæra atvinnu. Kröfunni í þessum lið telst einnig fullnægt, ef lög skilgreina orðið barn þannig, að það taki til sérhvers barns innan aldursmarks, sem er verulega hærra en það, sem tiltekið er í lið (i) í þessum staflið;

- (h) merkja orðin „venjulegur bótapegi“ mann með konu og tvö börn;
- (i) merkir orðið „réttindavinnslutími“ iðgjaldagreiðslutíma, starfstíma, aðseturs-tíma eða þetta allt sameiginlega, eftir því, sem tiltekið kann að vera;
- (j) merkir orðið „sjúkdómur“ sjúklegt ástand, hver sem orsök þess er;
- (k) tekur orðið „læknishjálp“ einnig til greiðslna, sem henni eru tengdar.

2. gr.

1. Sé svo ástatt um aðildarríki, að efnahagsmál þess og heilbrigðismál eru ekki á nægilega háu stigi, skal því heimilt að færa sér í nyt með yfirlýsingu, er fylgi fullgildingarskjalinu, þær undantekningar um stundarsakir, sem gert er ráð fyrir í 1. gr. g (i); 11. gr.; 14. gr.; 20. gr.; og 26. gr. 2. Í sérhverri slíkri yfirlýsingu skal greina ástæður fyrir slíkum undantekningum.
2. Hvert það aðildarríki, sem gefið hefur yfirlýsingu samkvæmt 1. tölulið þessarar greinar, skal taka upp í skýrslur sínar um framkvæmd þessarar samþykktar, sem gefnar eru samkvæmt 22. gr. stofnskrár Alþjóðavinnuálastofnunarinnar, yfirlýsingu varðandi hverja þá undantekningu, er það færir sér í nyt, um
 - (a) að ástæðan til þess, að svo er gert, sé enn fyrir hendi, eða
 - (b) að það afsali sér réttinum til þess að færa sér í nyt umrædda undantekningu frá tilteknum degi.
3. Sérhvert aðildarríki, sem gefið hefur yfirlýsingu samkvæmt 1. tölulið þessarar greinar, skal í samræmi við efni hennar og eftir því sem aðstæður leyfa,
 - (a) fjölga hinum tryggðu;
 - (b) auka þá læknishjálp, sem látin er í té;
 - (c) lengja þann tíma, sem sjúkrabætur greiðast fyrir.

3. gr.

1. Sérhvert aðildarríki, hvers löggjöf verndar kaupþega, getur með yfirlýsingu, er fylgi fullgildingarskjali þess, um stundarsakir undanskilið ákvæðum samþykktar þessarar kaupþega í greinum landbúnaðar, sem við fullgildingu eru ekki verndaðir af löggjöf, sem er í samræmi við ákvæði þessarar samþykktar.
2. Sérhvert aðildarríki, sem gefið hefur yfirlýsingu samkvæmt 1. tölulið, skal í skýrslum sínum um framkvæmd þessarar samþykktar, sem gefnar eru samkvæmt 22. gr. stofnskrár Alþjóðavinnuálastofnunarinnar, greina frá því að hve miklu leyti ákvæðum samþykktarinnar er framfylgt, eða fyrirhugað er að framfylgja þeim, að því er tekur til kaupþega í landbúnaði, svo og hvaða framfarir kunna að hafa orðið í þá átt að samþykktin taki til slíkra kaupþega, en sé ekki um neinar breytingar að ræða skal gefa viðeigandi skýringar á því.
3. Sérhvert aðildarríki, sem hefur gefið yfirlýsingu samkvæmt 1. tölulið þessarar greinar, skal fjölga þeim kaupþegum í landbúnaði, sem réttinda njóta, að svo miklu leyti og svo fljótt, sem aðstæður leyfa.

4. gr.

1. Sérhvert aðildarríki, sem fullgildir þessa samþykkt, getur með yfirlýsingu, er fylgi fullgildingarskjali þess, undanskilið ákvæðum samþykktarinnar:
 - (a) sjómenn, þar með taldir fiskimenn,
 - (b) opinbera starfsmenn,
 enda séu þessar stéttir verndaðar af reglum, sem veiti þeim bætur, sem samtals séu ekki minni en þær, sem samþykktin ákveður.
2. Þegar í gildi er yfirlýsing samkvæmt 1. tölulið þessarar greinar, getur aðildarríkið:
 - (a) dregið tölu þeirra manna, sem er í þeim stéttum, sem eru undanskildar ákvæðum samþykktarinnar, frá þeim fólksfjölda, sem miða skal við þegar reikanður er út hundraðshluti samkv. 5. gr. (c), 10. gr. (b), 11. gr., 19. gr. (b) og 20. gr.

- (b) dregið tölu þeirra manna, sem eru í þeim stéttum, sem eru undanskildar ákvæðum samþykktarinnar svo og tölu eiginkvenna þeirra og barna, frá þeim fólksfjölda, sem miða skal við þegar reiknaður er út hundraðshluti samkvæmt 10. gr. (c).
3. Sérhvert aðildarríki, sem gefið hefur yfirlýsingu samkvæmt 1. tölulið þessarar greinar, getur síðar tilkynnt framkvæmdastjóra Alþjóðavinnuáskrifstofunnar að það undirgangist skyldur samþykktarinnar að því er tekur til stéttar eða stétta, sem voru undanskildar við fullgildingu þess.

5. gr.

Nú verndar löggjöf aðildarríkis kaupþega, og getur það ríki þá undanskilið ákvæðum samþykktarinnar

- (a) menn, sem eru óreglulega í vinnu;
- (b) skyldmenni vinnuveitandans, sem hjá honum búa, að því er tekur til vinnu þeirra í hans þágu;
- (c) aðra flokka kaupþega, en fjöldi þeirra má ekki fara fram úr 10 af hundraði allra kaupþega annarra en þeirra, sem undanskildir eru samkvæmt stafliðum (a) og (b) í þessari grein.

6. gr.

Í sambandi við það að fullnægja skilyrðum þessarar samþykktar getur aðildarríki tekið með í reikninginn vernd, sem veitt er með tryggingum, enda þótt þær séu ekki skyldutryggingar samkvæmt lögum þegar fullgilding fer fram, að því er tekur til manna, sem vernda skal, ef þær

- (a) eru undireftirliti opinberra stjórnvalda, eða þeim er stjórnað af atvinnurekendum og verkamönnum sameiginlega samkvæmt tilteknum reglum;
- (b) taka til verulegs hluta þess fólks, sem ekki hefur meiri tekjur en faglærður verkamaður, eins og hann er skilgreindur í 22. gr. 6. tölulið; og
- (c) eftir atvikum í sambandi við aðra vernd, fullnægir ákvæðum samþykktarinnar.

7. gr.

Þau tilfelli, sem undir trygginguna koma eru,

- (a) þörf fyrir læknishjálp til lækningar sjúkdóma og í tilteknum tilvikum til að verjast sjúkdómum!
- (b) vanhæfi til vinnu, sem er afleiðing sjúkdóms og hefur í för með sér missi launa eins og það er skilgreint í lögum.

II. KAFLI

LÆKNISHJÁLP

8. gr.

Með tilteknum skilyrðum skal sérhvert aðildarríki tryggja hinum tryggðu læknishjálp til lækninga og varnar gegn sjúkdómum í þeim tilfellum, sem nefnd eru í 7. gr. staflið (a).

9. gr.

Læknishjálp þá, sem um ræðir í 8. gr. skal veita með það fyrir augum að viðhalda, endurheimta eða bæta heilsu hins tryggða og getu hans til að vinna og sinna sínum persónulegu þörfum.

10. gr.

Að því er varðar tilfelli þau, sem nefnd eru í 7. gr. staflið (a) skal tryggingin taka til

- (a) allra kaupþega, þar með taldir iðnnemar, svo og eiginkvenna þeirra og barna; eða

- (b) tiltekinna stétta arðbærilega starfandi manna, svo að ekki séu færri en 75% allra arðbærilega starfandi landsmanna, og sömuleiðis eiginkvenna þeirra og barna; eða
- (c) tiltekinna stétta íbúanna, svo að eigi séu færri en 75% þeirra allra.

11. gr.

Þegar í gildi er yfirlýsing gefin samkvæmt 2. gr., skal tryggingin, að því er varðar tilfelli, sem nefnt er í 7. gr. (a), taka til

- (a) tiltekinna stétta kaupþega, svo að eigi séu færri en 25% allra kaupþega, og einnig eiginkvenna þeirra og barna;
- (b) tiltekinna stétta kaupþega í atvinnufyrirtækjum, svo að eigi séu færri en 50% allra kaupþega í atvinnufyrirtækjum, og sömuleiðis eiginkvenna þeirra og barna.

12. gr.

Þeir, sem fá tryggingabætur vegna örorku, elli, dauða fyrirvinnu eða atvinnuleysis, og konur þeirra og börn, þar sem við á, skulu með tilteknum skilyrðum halda rétti sínum til tryggingar að því er tekur til tilfella, sem nefnd eru í 7. gr. staflíð (a).

13. gr.

Læknishjálpin, sem nefnd er í 8. gr., skal a. m. k. fela í sér

- (a) aðstoð venjulegs læknis, þar með taldar sjúkrautjanir;
- (b) aðstoð sérfróðs læknis í sjúkrahúsum fyrir legusjúklinga og heimangöngu-sjúklinga, og þá sérfræðingsaðstoð, sem kostur kann að vera á utan sjúkrahúsa;
- (c) nauðsynleg lyf og umbúðir eftir fyrirmælum læknis eða annars löggilts aðila;
- (d) sjúkrahúsvist þegar hennar er þörf;
- (e) tannlækningar eftir því sem nánar er tiltekið;
- (f) læknisleg endurhæfing, þ. á m. að láta í té, viðhalda og endurnýja gervilimi og stoðtæki, eftir því sem nánar er tiltekið.

14. gr.

Þar sem í gildi er yfirlýsing gerð samkv. 2. gr., skal sjúkrahjálpar, sem um ræðir í 8. gr., að minnsta kosti fela í sér

- (a) aðstoð venjulegs læknis, þar með taldar heimavitjanir, ef mögulegt er;
- (b) aðstoð sérfróðs læknis í sjúkrahúsum fyrir legusjúklinga og heimangöngu-sjúklinga og þá sérfræðingsaðstoð, sem kostur kann að vera á utan sjúkrahúsa, ef það er mögulegt;
- (c) nauðsynleg lyf og umbúðir, eftir fyrirmælum læknis eða annars löggilts aðila;
- (d) sjúkrahúsvist þegar hennar er þörf.

15. gr.

Nú bindur löggjöf aðildarríkis réttinn til læknishjálpar samkvæmt 8. gr. því skilyrði, að hinn tryggði eða fyrirvinna hans hafi lokið réttindavinnslutíma, og skulu þá skilyrðin um réttindavinnslutímann vera þannig, að þeir sem að jafnaði tilheyra þeim stéttum, sem tryggðar eru, glati ekki réttinum til nefndra bóta.

16. gr.

1. Læknishjálpar, skv. 8. gr., skal veitt svo lengi sem það ástand varir, sem tryggingin tekur til.
2. Nú hættir þiggjandi aðstoðar að tilheyra tryggðri stétt, og má þá takmarka við tiltekinn tíma, sem ekki sé skemmri en 26 vikur, rétt hans til frekari læknishjálpar vegna veikinda, sem byrjuðu meðan hann var í þeirri stétt. Þá skal læknishjálpar halda áfram meðan hlutaðeigandi heldur sjúkrabótum.

3. Þrátt fyrir ákvæði 2. töluliðs þessarar greinar skal læknishjálpi framlengd þegar um er að ræða tiltekna sjúkdóma, sem viðurkennt er að krefjist langvinnrar meðferðar.

17. gr.

Nú er svo fyrir mælt í lögum aðildarríkis, að þiggjandi aðstoðar eða fyrirvinna hans taki þátt í kostnaði við læknishjálpi, sem um ræðir í 8. gr., og skulu þá reglurnar um slíka skiptingu kostnaðar þannig úr garði gerðar, að ekki séu lagðar of þungar byrðar á hlutaðeigendur, né dregið sé úr árangri af læknislegri eða félagslegri aðstoð.

III. KAFLI

SJÚKRABÆTUR

18. gr.

Sérhvert aðildarríki skal með tilteknum skilyrðum tryggja hinum tryggðu sjúkrabætur vegna þeirra tilfella, sem nefnd eru í 7. gr. (b).

19. gr.

Að því er varðar tilfelli þau, sem nefnd eru í 7. gr., staflið (b), skal tryggingin taka til

- (a) allra kaupþega, þar með taldir iðnnemar; eða
- (b) tiltekinna stétta arðbærlega starfandi manna, svo að eigi séu færri en 75% allra arðbærlega starfandi landsmanna; eða
- (c) allra íbúa, sem meðan hið tryggingarskylda ástand varir, hafa ekki fjárráð yfir því marki, sem tiltekið er í samræmi við ákvæði 24. greinar.

20. gr.

Þegar í gildi er yfirlýsing gefin samkvæmt 2. gr., skal tryggingin, að því er varðar tilfelli, sem nefnt er í 7. gr., staflið (b), taka til

- (a) tiltekinna stétta kaupþega, svo að eigi séu færri en 25% allra kaupþega; eða
- (b) tiltekinna stétta kaupþega í atvinnufyrirtækjum, svo að eigi séu færri en 50% allra kaupþega í atvinnufyrirtækjum.

21. gr.

Sjúkrabætur þær, sem um ræðir í 18. gr., skulu greiddar á ákveðnum fresti og

- (a) þegar kaupþegar eða stéttir arðbærlega starfandi manna eru tryggðir, skulu þær reiknaðar þannig, að í samræmi sé við ákvæði annað hvort 22. eða 23. greinar;
- (b) þegar tryggðir eru allir íbúar, sem meðan ástandið varir, hafa ekki fjárráð umfram tiltekið mark, skulu þær reiknaðar þannig að í samræmi sé við ákvæði 24. greinar.

22. gr.

1. Þegar um er að ræða greiðslur inntar af hendi með vissu millibili, sem þessi grein tekur til, skulu bæturnar, að viðbættum þeim fjölskyldubótum, sem greiðast eiga meðan tryggingarástandið varir, vera, að því er varðar tilfelli, sem nefnt er í 7. gr., staflið (b), fyrir venjulegan bótaþega a. m. k. 60% af bæði fyrri vinnutekjum bótaþega og upphæð þeirra fjölskyldubóta, sem greiðast kunna tryggðum aðila með sömu framfærsluskyldu og hinn venjulegi bótaþegi.
2. Fyrri vinnutekjur bótaþega skulu reiknaðar eftir tilteknum reglum, og þar sem hinir tryggðu eru flokkaðir eftir vinnutekjum, má reikna fyrri vinnutekjur þeirra eftir grunntekjum þeirra flokka, sem þeir tilheyrðu.
3. Tiltaka má hámark upphæðar bóta og vinnutekna, sem bætur eru reiknaðar

- eftir, enda sé það hámark sett á þann hátt, að ákvæða 1. töluliðs þessarar greinar sé gætt, þegar fyrri vinnutekjur bótaþegans eru hinar sömu eða lægri en laun faglærðs vinnandi karlmanns.
4. Fyrri vinnutekjur bótaþega, kaup faglærðs vinnandi karlmanns, bætur og fjölskyldubætur, skal allt miðast við sama tíma.
 5. Að því er til annarra bótaþega tekur, skulu bæturnar vera í hæfilegu hlutfalli við bætur til venjulegs bótaþega.
 6. Í merkingu þessarar greinar skal faglærður vinnandi karlmaður vera
 - (a) setjari (montör) eða rennismiður í vélsmiðju annarri en rafvéla; eða
 - (b) maður, sem telja má dæmigerðan faglærðan mann í samræmi við ákvæði eftirfarandi töluliðs;
 - (c) maður, sem hefur þær tekjur, að þær séu eins miklar eða meiri en tekjur 75% allra hinna tryggðu, skulu þá tekjurnar miðaðar við eitt ár eða skemmra tímabil, eftir því, sem tiltekið kann að vera; eða
 - (d) sá maður, sem hefur tekjur, er jafngildi 125% af meðaltekjum allra hinna tryggðu.
 7. Sá maður, sem talinn er sérkennandi fyrir faglærða stétt í skilningi (b)-liðs næsta töluliðs hér á undan, skal vera maður, er starfi í hinum meiri háttar atvinnugreinum, er samanlagt veiti atvinnu mestum fjölda arðbærlega starfandi karlmanna, er tryggðir séu í því tilfelli, sem um ræðir í staflið (b) í 7. gr. í þeim flokki, sem fjölmennastur sé af slíkum mönnum. Í þessu augnamiði skal nota hinar viðurkenndu alþjóðareglur um flokkun allra atvinnugreina, sem Fjárhags- og félagsmálaráð Sameinuðu þjóðanna samþykkti á sjöunda þingi sínu 27. ágúst 1948, með breytingum til 1968, og prentuð er sem viðauki við samþykkt þessa, eða þá flokkun eins og hún kann að vera breytt á hverjum tíma.
 8. Þar sem bæturnar eru mismunandi eftir landshlutum má í samræmi við töluliði 6 og 7 í þessari grein ákvarða hver sé faglærður karlmaður í annarra þjónustu í hverjum landshluta sérstaklega.
 9. Kaup faglærðs karlmanns skal ákvarðað með tilliti til launastigans fyrir venjulegan vinnutíma, eins og hann hefur verið ákveðinn með heildarsamningum með eða samkvæmt lögum landsins eða reglugerðum, þar sem það á við, eða með venju og sé talin þar með dýrtiðaruppbót ef nokkur er. Þar sem slíkir taxtar eru mismunandi eftir landshlutum, en ekki er farið eftir 8. tölulið þessarar greinar, skal miða við meðaltaxtann.

23. gr.

1. Greiðsla innt af hendi með vissu millibili, sem þessi grein tekur til, að viðbættum fjölskyldubótum, sem kann að vera um að ræða í hverju tilfelli, skal vera það há, að hinn venjulegi bótaþegi fái í því bótatilfelli, sem umræðir í staflið (b) í 7. gr. a. m. k. 60% af samanlögðu kaupi venjulegs fullorðins verkamanns, sem þar er tilgreint, og fjölskyldubóta, sem greiða ber tryggðum manni, sem hefur sömu framfærsluskyldu og hinn venjulegi bótaþegi.
2. Kaup venjulegs fullorðins verkamanns, bæturnar og fjölskyldubætur, ef um þær er að ræða, skal miða við sama tíma.
3. Þar sem um er að ræða aðra bótaþega, skulu bæturnar vera í hæfilegu hlutfalli við bætur venjulegs bótaþega.
4. Í skilningi þessarar greinar skal venjulegur fullorðinn verkamaður vera:
 - (a) maður, sem talinn er sérkennandi fyrir ófaglærða verkamenn í vélsmiði annarri en smíði rafvéla; eða
 - (b) maður, sem talinn er sérkennandi fyrir ófaglærða verkamenn, og sé þá miðað við ákvæði næsta töluliðs hér á eftir.
5. Sá maður, sem talinn er sérkennandi fyrir ófaglærða stétt, í skilningi (b)-liðs í næsta tölulið hér á undan, skal vera maður, er starfi í hinum meiri háttar at-

- vinnugreinum, er samanlagt veiti atvinnu mestum fjölda arðbærlega starfandi karlmanna, er tryggðir séu í þeim tilfellum sem um ræðir í staflið (b) í 7. gr. í þeim flokki, sem fjölmennastur sé af slíkum mönnum. Í þessu augnamiði skal nota hinar viðurkenndu alþjóðareglur um flokkun allra atvinnugreina, sem Fjárhags- og félagsmálaráð Sameinuðu þjóðanna samþykkti á sjöunda þingi sínu 27. ágúst 1948 með breytingum til 1968, sem prentuð er sem viðauki við samþykkt þessa, eða þá flokkun eins og hún kann að vera breytt á hverjum tíma.
6. Þar sem bæturnar eru mismunandi eftir landshlutum má í samræmi við tölu-liði 4 og 5 í þessari grein, ákvarða hver teljist venjulegur fullorðinn verkamaður í hverjum landshluta fyrir sig.
 7. Kaup venjulegs fullorðins verkamanns skal ákvarðað með tilliti til launastigans fyrir venjulegan vinnutíma, eins og hann hefur verið ákveðinn með heildarsamningum, með eða samkvæmt lögum landsins eða reglugerðum, þar sem það á við, eða með venju og sé talin þar með dýrtíðaruppbót, ef nokkur er. Þar sem slíkir taxtar eru mismunandi eftir landshlutum, en ekki er farið eftir 6. tölulið þessarar greinar, skal miða við meðaltaxtann.

24. gr.

Þegar um er að ræða greiðslur, sem inntar eru af hendi með vissu millibili og þessi grein tekur til:

- (a) skal upphæð bóttanna ákveðin samkvæmt tilteknum stiga eða stiga, sem ákveðinn er af hlutaðeigandi stjórnvaldi í samræmi við tilteknar reglur;
- (b) má einungis lækka þessa upphæð eftir því sem önnur fjárráð fjölskyldu bótaþegans fara fram úr tilteknum verulegum upphæðum eða verulegum upphæðum ákveðnum af hlutaðeigandi stjórnvaldi í samræmi við tilteknar reglur;
- (c) skal heildarupphæð bóttanna að viðbættum öðrum tekjum, eftir að frá hafa verið dregnar þær verulegu upphæðir, sem um ræðir í staflið (b), vera fullnægjandi til þess að framfleyta fjölskyldu bótaþegans heilsusamlega og sómasamlega og skal ekki vera lægri en tilsvarendi bætur reiknaðar í samræmi við ákvæði 23. greinar;
- (d) ákvæðum stafliðs (c) skal talið fullnægl, ef heildarupphæð sjúkrabóta, sem greiddar eru samkvæmt þessari samþykkt, fer að minnsta kosti 30% fram úr heildarfjárhæð bóta, sem fást mundu með því að beita ákvæðum 23. greinar og ákvæðum (b)-liðs í 19. grein.

25. gr.

Nú binda lög aðildarríkis rétt til sjúkrabóta samkvæmt 18. grein því skilyrði, að hinn tryggði hafi lokið réttindavinnslutíma, og skulu þá skilyrðin um réttindavinnslutímann vera þannig, að þau svipti ekki þá menn bótarétti, sem venjulega tilheyra þeim flokkum manna, sem tryggðir eru.

26. gr.

1. Sjúkrabætur þær, sem um ræðir í 18. grein, skulu veittar meðan hið tryggða ástand varir. Þó má takmarka bótagreiðslur við tímabil, er ekki sé skemmra en 52 vikur í hverju tilfelli vanhæfis til vinnu eftir því, sem nánar er tiltekið.
2. Þegar í gildi er yfirlýsing gefin samkvæmt 2. grein, má takmarka bótagreiðslur, sem um ræðir í 18. grein, við tímabil, sem ekki sé skemmra en 26 vikur í hverju tilfelli vanhæfis til vinnu, eftir því sem nánar er tiltekið.
3. Ef lög aðildarríkis mæla svo fyrir að sjúkrabætur greiðist ekki fyrir fyrstu dagana eftir að kaupgreiðsla fellur niður, skal sá biðtími ekki vera lengri en 3 dagar.

27. gr.

1. Nú deyr maður, sem hefur notið sjúkrabóta, sem um ræðir í 18 grein, eða átti rétt á þeim, og skal þá, eftir nánari reglum, greiða jarðarfararstyrk til vanda-manna hans eða þess aðila, sem greitt hefur kostnaðinn við jarðarförina.

2. Aðildarríki getur vikið frá ákvæði 1. töluliðs þessarar greinar ef:
 - (a) það hefur undirgengið skuldbindingar samkvæmt IV. kafla Samþykktar frá 1967 um örorku-, elli- og eftirlifendabætur;
 - (b) í lögum þess er kveðið á um sjúkradagpeninga, sem eigi séu lægri en 80% af vinnutekjum hins tryggða; og
 - (c) meiri hluti hinna tryggðu eru tryggðir frjálstri tryggingu, sem er undir opinberu eftirliti og veitir rétt til jarðarfararstyrks.

IV. KAFLI SAMEIGINLEG ÁKVÆÐI

28. gr.

1. Bætur, sem tryggður maður á annars rétt á samkvæmt þessari samþykkt, má fella niður að svo miklu leyti sem tiltekið kann að vera:
 - (a) meðan hann dvelur erlendis;
 - (b) meðan hann fær bætur frá þriðja aðila fyrir tryggingatilfallið og að svo miklu leyti sem það gerist;
 - (c) þegar hann hefur reynt að fá bætur á fölskum forsendum;
 - (d) þegar tryggingatilfallið er afleiðing refsiverðs verknaðar hlutaðeigandi manns;
 - (e) þegar tryggingartilfallið er afleiðing af alvarlegu misferli hlutaðeigandi manns, frömdu af ásetningi;
 - (f) þegar hlutaðeigandi maður án gildrar ástæðu vanrækir að færa sér í nyt læknishjálp og endurhæfingu, sem hann á kost á, eða vanrækir að fylgja tilteknum reglum um sönnun fyrir bótarétti, eða reglum um hegðun bótaþega;
 - (g) meðan hlutaðeigandi fær framfæri af almannafé, eða almannatryggingum, þegar um er að ræða sjúkrabætur samkvæmt 18. grein; og
 - (h) að því er tekur til sjúkrabóta samkvæmt 18. grein, svo lengi sem hlutaðeigandi fær aðrar almannatryggingabætur í peningum, að undanskildum fjölskyldubótum, enda sé sá hluti bóta, sem felldur er niður ekki hærri en hinar bæturnar.
2. Í þeim tilvikum, og innan þeirra marka, sem nánar eru tiltekin, skal hluti þeirra bóta, sem annars ber að greiða, greiddast þeim, sem eru á framfæri hlutaðeigandi manns.

29. gr.

1. Sérhver umsækjandi skal hafa rétt til áfrýjunar ef honum er synjað um bætur, og að kæra, ef honum finnst aðstoðin ónóg.
2. Nú er stjórn læknishjálpar í sambandi við framkvæmd þessarar samþykktar falin stjórnvaldi, sem ber ábyrgð gagnvart löggjafarvaldinu, og getur þá í stað réttar til áfrýjunar, samkvæmt 1. tölulið þessarar greinar, komið réttur til þess að láta hlutaðeigandi stjórnvald athuga kvartanir vegna synjunar á læknishjálpi eða hvernig hún er veitt.

30. gr.

1. Sérhvert aðildarríki skal taka á sig almenna ábyrgð á því, að bætur samkvæmt þessari samþykkt séu réttilega inntar af hendi, og skal það gera þær ráðstafanir, sem þörf er í þessu skyni.
2. Sérhvert aðildarríki skal taka á sig almenna ábyrgð á góðri stjórn stofnana og þjónustu, sem varðar framkvæmd ákvæða samþykktar þessarar.

31. gr.

Þegar stjórnin er ekki falin stofnun undir eftirliti opinberra stjórnvalda eða stjórnardeild, (sem ábyrg er gagnvart löggjafarvaldinu:

- (a) skulu fulltrúar hinna tryggðu taka þátt í stjórninni, eftir nánar tilteknum reglum;
- (b) skulu landslög kveða á um þátttöku fulltrúa atvinnurekenda, eftir því sem við á;
- (c) má í lögum einnig kveða á um þátttöku fulltrúa opinberra stjórnvalda.

32. gr.

Sérhvert aðildarríki skal innan síns yfirráðasvæðis tryggja útlendingum, sem búa þar eða vinna að staðaldri, jafnrétti við þess eigin borgara að því er varðar rétt til bóta, sem kveðið er á um í þessari samþykkt.

33. gr.

1. Aðildarríki,

- (a) sem hefur tekið á sig skuldbindingar þessarar samþykktar, án þess að nota þær undanþágur, sem um ræðir í 2. og 3. gr.;
 - (b) sem veitir almennt hærri bætur en samþykkt þessi kveður á um og ef samanlögð útgjöld þess til sjúkrahjálpar og sjúkrabóta eru að minnsta kosti 4% af þjóðartekjum þess; og
 - (c) fullnægir að minnsta kosti tveimur af eftirtöldum þrem skilyrðum:
 - (i) tryggingin tekur til hundraðshluta af arðbærlega starfandi íbúum, sem sé að minnsta kosti 10 stigum hærri en sá hundraðshluti, sem krafizt er í 10. gr. (b)-lið, og 19 gr. (b)-lið, eða hundraðshluta allra íbúa, sem sé a. m. k. 10 stigum hærri en sá hundraðshluti, sem krafizt er í 10. gr. (c)-lið,
 - (ii) að það veiti læknishjálp til lækninga og varnar gegn sjúkdómum, sem sé á verulega hærri stigi en tiltekið er í 13. grein,
 - (iii) að það veiti sjúkrabætur, sem svari til hundraðshluta, er sé að minnsta kosti 10 stigum hærri en krafizt er í 22. og 23. grein,
- getur, að höfðu samráði við aðalsamtök atvinnurekenda og launþega, þar sem þau eru til, gert tímabundnar undantekningar frá einstökum ákvæðum í II. og III. kafla þessarar samþykktar, með því skilyrði, að slíkar undantekningar hvorki skerði verulega né skaði þau grundvallarréttindi, sem þessi samþykkt á að tryggja.

- 2. Sérhvert aðildarríki, sem hefur gert slíkar undantekningar, skal í skýrslum sínum, sem gefnar eru samkvæmt 22. gr. stofnskrár Alþjóðavinnuálagstofnunarinnar, tilgreina hvernig er háttað lögum þess og venjum, að því er snertir slíkar undantekningar, og hvaða framfarir hafa orðið í þá átt að samþykktinni verði framfylgt að fullu.

34. gr.

Undir þessa samþykkt skulu ekki falla:

- (a) tilfelli, sem gerðust áður en samþykktin gekk í gildi hjá hlutaðeigandi aðildarríki;
- (b) bætur í tilfellum, sem gerðust eftir að samþykktin gekk í gildi hjá hlutaðeigandi aðildarríki, að svo miklu leyti, sem rétturinn til slíkra bóta á upptök sín á þeim tíma, sem á undan fór.

V. KAFLI

LOKAÁKVÆÐI

35. gr.

Í þessari samþykkt felst endurskoðun á Samþykkt frá 1927 um sjúkratryggingar iðnaðarfólks, og Samþykkt frá 1927 um sjúkratryggingar landbúnaðarfólks.

36. gr.

1. Í samræmi við ákvæði 75. greinar Samþykktar frá 1952 um lágmark félagslegs öryggis, skal III. kafli þeirrar samþykktar, og tilsvarendi ákvæði í öðrum köflum hennar, hætta að gilda fyrir aðildarríki, sem hefur fullgilt þessa samþykkt, frá þeim tíma er þessi samþykkt gengur í gildi fyrir það aðildarríki, og ekki er í gildi nein yfirlýsing samkvæmt 3. grein.
2. Ef ekki er í gildi nein yfirlýsing samkvæmt 3. grein, skal viðurkenning á skyldum samkvæmt samþykkt þessari talin sem viðurkenning á skyldum samkvæmt III. kafla Samþykktar frá 1952 um lágmark félagslegs öryggis, og samsvarandi ákvæða annarra kafla hennar, sbr. 2. grein nefndrar samþykktar.

37. gr.

Ef samþykkt, er þingið kann síðar að gera um atriði, sem þessi samþykkt fjallar um, kveður svo á, skulu þau ákvæði, sem fyrrnefnd samþykkt kann að tiltaka, hætta að gilda fyrir aðildarríki, sem fullgilt hefur þá samþykkt, frá þeim degi, er hún gengur í gildi fyrir hlutaðeigandi aðildarríki.

38.—45. gr.

Samhljóða 28.—35. grein í Samþykkt nr. 129 hér að framan, nema að í 44. gr. er vísað til 40. greinar.

Ath.: Samþykkt þessari fylgir viðauki með flokkun atvinnugreina, en honum er sleppt hér.

Fylgiskjal III.

Tillaga 132 um bætur á lífskjörum og starfskjörum leiguliða, hlutamanna og hliðstæðra flokka landbúnaðarstarfsmanna.

Allsherjarþing Alþjóðavinnuálastofnunarinnar, saman komið til 52. þingsetu sinnar í Genf hinn 5. júní 1968, eftir kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnuálastofnunar;

hefur samþykkt tilteknar ábendingar varðandi bætt lífsskilyrði og starfskjör leiguliða, hlutamanna og hliðstæðra flokka manna, sem við landbúnað starfa, en þetta er fjórða dagskrármál þingsins;

hefur ákveðið að þessar ábendingar skuli vera í formi tillögu;

telur að þessar ábendingar taki einungis til eins þáttar í framförum í landbúnaði, og verði að fella þær inn í viðari ramma slíkra framfara;

minnist þess, að Sameinuðu þjóðunum og sérstofnunum þeirra, einkum Alþjóðavinnuálastofnuninni og Matvæla- og landbúnaðarstofnun Sameinuðu þjóðanna hefur með ályktunum Efnahags- og félagsmálaráðs Sameinuðu þjóðanna verið falið að gefa meiri gaum að endurbótum í landbúnaði;

minnist þess, að til góðs árangurs af aðgerðum varðandi hina mjög svo margvíslegu þætti endurbóta í landbúnaði, sé það nauðsynlegt að góð samvinna sé á þessu sviði milli Sameinuðu þjóðanna og sérstofnananna, og þá einkum við Matvæla- og landbúnaðarstofnun Sameinuðu þjóðanna, en Efnahags- og félagsmálaráð Sameinuðu þjóðanna hefur viðurkennt meginhlutverk þeirrar stofnunar í þessu máli;

minnist þess að eftirfarandi reglur hafa því verið samdar í samvinnu við Sameinuðu þjóðirnar og Matvæla- og landbúnaðarstofnun Sameinuðu þjóðanna, og að með það fyrir augum að komast hjá tvíverknaði og að tryggja viðeigandi samræmingu, verði samfelld samvinna til þess að tryggja framkvæmd þessara reglna;

minnist þess sérstaklega, að allar skýrslur aðildarríkja samkvæmt 19. gr. stofnskrár Alþjóðavinnuálastofnunarinnar verða látnar í lé Sameinuðu þjóðunum og Matvæla- og landbúnaðarstofnun Sameinuðu þjóðanna, svo að þessar stofnanir geti haft þær til athugunar í starfi sínu að endurbótum í landbúnaði, og við gerð